

Biblinis pagrindimo apibrėžimas

Biblinis pateisinimas nėra teismo veiksmas. Tarp žmonių teismų ir Dievo teisingumo nėra paralelės. Dievo išteisinimas kyla iš kūrybingo Dievo poelgio, per kurį pagal Dievo teisingumą ir šventumą yra sukurtas naujas žmogus (Ef 4, 24). Biblinis pateisinimas neprimena teismo akto, nes net ir žmonių teisme kaltoji šalis nėra pripažinta nekalta.

Biblinis pagrindimo apibrėžimas

Biblinis PAGRINDIMAS nurodo naują būklę, svarbią tiems, kurie tiki (ilsisi) Kristumi per evangelijos (tikėjimo) tiesą, kaip Dievo kūrybos padarinį, ir Adome sukurtą žmogų, kaltą prieš Dievą, po to, mirti su Kristumi vėl sukuriamas (padaromas) naujas teisingas žmogus, be kaltės ir bausmės.

Yra žinoma, kad žodžiai „pateisinta“ ir „teisingumas“ yra panašių graikiškų žodžių vertimai (veiksmažodis dikaioō, padaryti, deklaruoti teisingą, pateisinti; daiktavardis, dikaiosune, teisingumas; būdvardis, Dikaios, just).

Kai Dievas pateisina žmogų, tai yra todėl, kad jis sukūrė naują žmogų, tai yra, naujas žmogus yra sukurtas teisingas, ir dėl šios priežasties Dievas paskelbia jį teisingu ir doru.

Teismo ar malonės veiksmas niekada nenustatys teisumo (nekaltumo) sąlygos, susijusios su naujuoju tvariniu. Naujas žmogus, sukurtas Kristuje, yra paskelbtas vien todėl, kad jis iš tikrųjų yra be kaltės, tai yra, naujasis žmogus yra Paklusnumo sūnus, kuris prieštarauja jo senajai būklei: kaltas, pasmerktas, rūstybės ir nepaklusnumo sūnus.

Daugeliui teologų ir tarp jų mes išskiriame E. H. Bancroftą, pateisinimas:

„Teismo Dievo veiksmas, pagal kurį tas, kuris pasitiki Kristumi, yra paskelbtas tiesiog Jo akimis ir laisvas nuo jokios kaltės ir bausmės“ Bancroft, Emery H., Elementary Theology, 3-asis leidimas, 1960, dešimtas išspūdis, 2001 m., „Editora Batista Regular“, p. 255.

Skofildas, nors ir pagrįstas, tikintis vis tiek yra nusidėjėlis. Dievas jį laiko teisingu, tačiau tai nereiškia, kad Dievas daro ką nors teisų.

„Išteisinimas yra dieviško pripažinimo veiksmas ir nereiškia, kad žmogus tampa teisu“ Scofield, C. I., Scofield Bible with References, Romiečiams 3: 28.

Panašu, kad pateisinimas nėra teismo veiksmas. Tarp žmonių teismų ir Dievo teisingumo nėra paralelės. Išteisinimas kyla iš kūrybinio Dievo poelgio, per kurį sukuriama naujas žmogus, pasak Dievo, teisingai ir šventai (Ef 4, 24). Išteisinimas nėra teismo veiksmas, nes net ir žmogaus teisme kaltas asmuo negali būti pripažintas nekaltu.

Išteisinimas vyksta per Evangelijos tiesą, tai yra per tikėjimą (Evangeliją), kuris kadaise buvo suteiktas šventiesiems. Ne „tikėjimas“, kurį žmogus įdeda į Dievą, jį pateisina, bet pateisinimas ateina iš „Evangelijos žinios“ (tikėjimo), turinčios jėgą, suteikiančią gyvybę naujam žmogui (Rom 1, 16–17). Tokia galia suteikiama tiems, kurie tiki (tiki), tai yra, kurie ilsisi Kristuje, Tas, kuris turi galią padaryti Adomo vaikus sau (Jono 1:12 -13). Štai kodėl Paulius sako, kad Dievo teisingumas yra „tikėjimas tikėjimu“.

Skofildui Dievas nepadaro žmogaus sąžiningu, jis tik pripažįsta jį ir laiko jį teisingu. Dabar žodis, kurį išvertė pateisinimas, yra daryti, padaryti, paskelbti teisų, o kurdamas naują žmogų Kristuje, Dievas daro viską nauja. Kristuje atsiranda naujas žmogus, su nauja būkle ir nauju

laiku!

Naujasis žmogus yra sukurtas tikru teisingumu ir šventumu, todėl teiginys, kurį Dievas daro, tenka naujam sutvėrimui, o ne ant Adomo sukurto seno žmogaus. Dievas nėra tas žmogus, kuris meluoja. Jis nedeklaruoja melo. Tik teisieji skelbiami teisiais. Jei Dievas atpažintų ir paskelbtų žmogų doru, nors jis nebuvo, tai nebūtų tiesa. Tačiau mes žinome, kad Dievas yra tikras ir melo nenustatys: „Kad dėl dviejų nekintamų dalykų, kuriuose Dievas negali meluoti, galėtume tvirtai paguosti mes, kurie pasislėpėme išlaikydami siūlomą viltį“ (Žyd 6:18).

Louisas Berkhofas sistemingoje teologijoje pagrindimą apibrėžia kaip teismo aktą, kuris skiriasi nuo pirmiau išdėstytų svarstymų:

„Išteisinimas yra teisminis Dievo poelgis, kuriuo jis, remdamasis Jėzaus Kristaus teisumu, pareiškia, kad visi įstatymo reikalavimai [tiek kalbant apie tai, ko iš mūsų reikalauja įstatymas pozityvaus paklusnumo ir teismo forma. nusidėjėlio smerkimas ir mirtis] yra patenkinti nusidėjėlio požiūriu“. Idem.

Kaip žmogaus teisme kaltas asmuo negali būti išteisintas ar atleistas nuo bausmės, taip ir Dievas nepateisina nedorėlio, nes toks poelgis būtų neteisingumas. „Atsisuksite nuo melo žodžių ir nežudysite nekaltų ir teisingų; nes aš nepateisinsiu nedorėlio“ (Iš 23, 7). Štai kodėl, tikėdamas Kristumi, žmogus miršta kartu su Kristumi, nes nustatyta bausmė negali praeiti iš pažeidėjo asmens (Rom 7, 4). Tik tas, kuris mirė, išteisinamas iš nuodėmės. „Nes mirusysis išteisinamas iš nuodėmės“ (Rom 6, 7). Tai reiškia, kad Dievas niekada nedeklaruoja nedorųjų dorų, tai yra, žmonės, gimę po Adomo sėklos, niekada nebus išteisinti Dievo. Tik tie, kurie gimė iš naujo Kristuje, yra paskelbiami teisiais, nes jie mirė kartu su Kristumi, o nauja būtybė atsinaujina.

Dievas skelbia teisuolius tik tuos, kurie prisikelia iš numirusių kartu su Kristuminaujas žmogus yra pasodintas pagal nesugriaunamą sėklą, paskutinio Adomo sėklą: Kristų (Iz 61, 3).